

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., v právní věci **žalobce: O. S.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.3.2016, č.j. 967/DS/2016, JID: 43671/2016/KUUK/Piš,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 17.3.2016, č.j. 967/DS/2016, JID: 43671/2016/KUUK/Piš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21.10.2015, sp.zn. MDC/Rp-2363/74741/2015, č.j. MDC/93477/2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d), písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30.12.2015 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za jednání, jehož se měl dopustit dne 16.8.2015 v 03:25 hodin v Děčíně, ul. Benešovská u domu č.p./č.e. „X“, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Nissan, r.z. „X“, tím, že se v rozporu s ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu odmítl podrobit vyšetření, zda není při řízení vozidla ovlivněn alkoholem, a v rozporu s ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu na výzvu policisty nepředložil doklady potřebné k řízení motorového vozidla – konkrétně řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající

v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců, a současně stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že se dechové zkoušce odmítl podrobit z důvodu možné nepřesnosti měřicího zařízení, nebyl si však vědom, že by jej policisté vyzvali k odběru biologického materiálu. Když uvedenou skutečnost zjistil z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, uplatnil ji v rámci odvolání – žalovaný se však s touto námitkou nikterak nevypořádal a pouze konstatoval, že „nemá pochybnosti o spáchání výše uvedených přestupků.“

V rámci přestupkového řízení žalobce rovněž namítl podjatost úřední osoby J. B., referenta vnitřních věcí a přestupků. Podání v tomto smyslu bylo prvostupňovému orgánu doručeno dne 25.9.2015 v 7:44 hodin, ten však přesto téhož dne v 9:00 hodin touto úřední osobou vedl ústní jednání, při němž vyslechl dva svědky – policisty, kteří prováděli dopravní kontrolu žalobce. O námitce podjatosti pak správní orgán I. stupně rozhodl usnesením datovaným dne 25.9.2015, do datové schránky žalobce však doručeným až dne 3.10.2015. V důsledku toho se tak správní orgán dle žalobce nevypořádal s námitkou podjatosti včas a v řízení nechal jednat úřední osobu potenciálně vyloučenou z rozhodování.

Konečně se dle žalobce správní orgán I. stupně dopustil pochybení i tím, když mu odmítl poskytnout informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), na základě žádosti žalobce o zaslání spisového materiálu prostřednictvím datové schránky. Uvedené rozhodnutí správní orgán I. stupně odůvodnil tím, že se v řízení uplatní zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a žalobce má jako účastník řízení právo do spisu nahlédnout. V důsledku uvedeného nesprávného postupu se tak žalobce nedozvěděl o tvrzení policistů týkající se výzvy k odběru biologického materiálu včas, a nemohl se proti němu účinně bránit.

V samotném odvolacím řízení pak dle žalobce pochybil i žalovaný, jenž se řádně nevypořádal s námitkami uvedenými v žalobcem doplněném odvolání doručeném správnímu orgánu dne 17.11.2015. V něm žalobce namítal, že v souladu s ust. § 17 správního řádu musí být spisový materiál řádně veden, a to s očíslovanými listy a určením data, kdy do něj byly vloženy, a spis má být svázán. Uvedené náležitosti ale spisová dokumentace při žalobcem uskutečněném nahlédnutí do spisu neobsahovala, což poskytuje prostor pro možnost manipulace – včetně možné antedatce rozhodnutí o námitce podjatosti ke dni konání ústního jednání.

S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí prvoinstančního, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě stručně shrnul průběh správního řízení. K námitce žalobce týkající se biologického materiálu konstatoval, že vycházel z policejního spisu a důkazů provedených v rámci ústního jednání u správního orgánu I. stupně. Skutečnosti zjištěné z těchto důkazů se v základních bodech zcela shodovaly, proto o okolnostech odmítnutí poskytnutí biologického materiálu neměl pochybnosti. Pokud žalobce nesouhlasil s výkonem služby zasahujících policistů, měl se obrátit na jejich nadřízený orgán.

Co se týče podjatosti oprávněné úřední osoby, zákon dle žalovaného nestanoví, že by úředník nařčený z podjatosti měl být vyloučen z úkonů ve věci – tento následek by nastal až v případě, kdy by bylo o jeho podjatosti rozhodnuto. K tomu žalovaný navíc podotýká, že

žalobce následně proti usnesení o nevyložení úřední osoby nebrojil, ač byl o této možnosti poučen.

Žalovaný rovněž hodnotil jako správný a řádně odůvodněný postup správního orgánu I. stupně, jenž žalobci neposkytl informace v režimu informačního zákona. Žalobce byl řádně vyzván k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí, svého práva však před vydáním prvoinstančního rozhodnutí nevyužil. Na základě zákonného postupu správního orgánu tak nemohl být nikterak na svých procesních právech zkrácen.

Závěrem žalovaný k námitce týkající se vedení spisu podotknul, že z ust. § 17 správního řádu nevyplývá, že by spis musel být svázán. Ostatní náležitosti týkající se zejména číslování listů a dat jejich vložení ale spisový materiál obsahuje.

Vzhledem k uvedenému žalovaný zastává názor, že v řízení o vymezeném přestupku bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí obou stupňů vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce se k jednání soudu bez omluvy nedostavil.

Pověřená pracovnice žalovaného při jednání odkázala na dosavadní vyjádření a navrhla žalobu zamítnout.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 24.8.2015 oznámila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územní odbor Děčín, dopravní inspektorát, správnímu orgánu I. stupně podezření na spáchání přestupku, jehož se měl dopustit žalobce shora vymezeným jednáním.

Oznámením o zahájení přestupkového řízení a předvoláním ze dne 4.9.2015 doručeným žalobci dne 14.9.2015 do jeho datové schránky byl žalobce předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 25.9.2015 v 9:00 hodin. Dne 25.9.2015 v 7:44 hodin pak bylo do datové schránky správního orgánu I. stupně doručeno podání žalobce, v němž jmenovaný namítl podjatost úřední osoby pověřené vedením ústního jednání s odůvodněním, že pokuty vybírané v přestupkovém řízení jsou příjmem rozpočtu, z něhož je hrazena činnost orgánu, který pokutu uložil, a nepřímě se pak projevuje i ve formě odměn a prémie jednotlivých referentů. S ohledem na uvedené proto žalobce dovodil, že Ing. Jan Bednář, referent vnitřních věcí a přestupků, je hmotně zainteresován ukončit správní řízení co nejrychleji a uznat

žalobce vinným, neboť to pro chod úřadu a současně i pro jeho osobu znamená přímé finanční obohacení.

Spolu s námitkou podjatosti bylo datovou zprávou správnímu orgánu I. stupně doručeno i další podání, v němž žalobce správní orgán ve smyslu ust. § 14 informačního zákona požádal o zaslání kompletní kopie spisového materiálu. V žádosti argumentoval odlišnou povahou informačního zákona a správního řádu a v tomto smyslu poukázal i na judikaturu soudů, mimo jiné např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.1.2004, č.j. 5 A 158/2001-100, či rozsudek ze dne 13.12.2006, č.j. 5 As 3/2006-70.

Při ústním jednáním konaném dne 25.9.2015 provedl správní orgán I. stupně dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů. K dotazům správního orgánu svědek L. H. uvedl, že s kolegou M. prováděli kontrolu vozidel na ul. Benešovská v Děčíně. V rámci ní zastavili vozidlo, jež řídil žalobce, který ale na výzvu nepředložil doklady potřebné k řízení motorového vozidla. Protože řidič vykazoval známky požití alkoholu, který byl cítit i z jeho dechu, vyzval jej svědek k podrobení se dechové zkoušce přístrojem Dräger, což ale žalobce i přes poučení o hrozících sankcích odmítl se zdůvodněním, že předchozího dne v odpoledních hodinách alkohol požil a obává se, aby mu nebyl naměřen. Následně byl proto žalobce svědkem vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologických materiálů, což ale opětovně i přes poučení o možných následcích odmítl. Výpověď svědka H. potvrdil v rámci své svědecké výpovědi i policista M., jenž doplnil, že i přesto, že od žalobce stál cca. 2 m, cítil z něj zápach alkoholu. Rovněž dosvědčil, že žalobce byl policistou H. poučen nejprve o podrobení se dechové zkoušce, následně po odmítnutí pak i odbornému vyšetření, které ale rovněž odmítl.

Dne 25.9.2015 zaslal správní orgán I. stupně žalobci výzvu k uplatnění práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí do 20.10.2015 založenou na č.l. 15 – výzva byla žalobci doručena do jeho schránky dne 3.10.2015. Současně se téhož dne správní orgán vyjádřil i k žádosti žalobce o poskytnutí informace ve smyslu informačního zákona. Ve sdělení založeném na č.l. 16 uvedl, že žádost o zaslání kompletní kopie správního spisu je realizací procesního práva účastníka na seznámení se s obsahem spisu dle ust. § 38 odst. 4 správního řádu, a proto se na něj informační zákon nevztahuje. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.12.2012, č.j. 7 Ans 18/2012-23. Vzhledem k uvedenému žádosti žalobce nevyhověl a jmenovanému sdělil, v jakých termínech může realizovat své právo na nahlédnutí do spisu dle správního řádu. Vyjádření bylo žalobci doručeno dne 3.10.2015, jmenovaný ale na něj nikterak nereagoval.

Konečně dne 25.9.2015 vyhotovil správní orgán I. stupně i usnesení k námitce podjatosti založené na č.l. 18, v němž dovodil její nedůvodnost s ohledem na to, že oprávněná úřední osoba J. B. provádí výkon státní správy na základě zákona. Argumentace žalobce je tudíž zcela absurdní, neboť při její akceptaci by nebylo možné v celé České republice projednat žádný přestupek a uložit za něj sankci. Oprávněná úřední osoba nemá k žalobci žádný osobní vztah, ani zájem na výsledku správního řízení. V závěru pak byl žalobce poučen o tom, že proti uvedenému rozhodnutí o podjatosti může podat odvolání. Usnesení bylo žalobci doručeno dne 3.10.2015, do 15 dnů od tohoto okamžiku ale odvolání k nadřízenému správnímu orgánu nepodal.

K výše uvedenému soud dále podotýká, že jednotlivé listiny spisu správního orgánu I. stupně nejsou vzájemně spojené, čísla listů jsou psána tužkou, následují však po sobě chronologicky ve vzestupné číselné řadě.

Dne 21.10.2015 vydal prvostupňový orgán výše uvedené rozhodnutí, jímž žalobce shledal vinným. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce ve lhůtě dne 5.11.2015 blanketní odvolání, které doplnil dne 18.11.2015. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, jak bylo konstatováno shora.

Soud se nejprve zabýval námitkou, dle níž se žalovaný v odvolacím řízení nevypořádal s žalobcem namítanou absencí výzvy k odběru biologického materiálu ze strany zasahujících policistů.

Dle ust. § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Dle odst. 4 citovaného ustanovení platí, že pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Dle ust. § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Dle ust. § 89 odst. 2 věty první a druhé správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.

Žalobce v žalobě konkrétně uváděl, že se žalovaný s jím uplatněnou námitkou absence výzvy policistů k podrobení se odběru biologického materiálu vypořádal v odvolacím řízení pouze konstatováním, že: „*nemá pochybnosti o spáchání výše uvedených přestupků...*“. Toto tvrzení je nicméně pravdivé pouze z části. Jak totiž vyplynulo z napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci rekapitulace řízení před správním orgánem I. stupně rozvedl důvody, jež prvoinstanční orgán vedly k závěru o žalobcově vině. Konkrétně na str. 2 napadeného rozhodnutí konstatoval, že v rámci ústního jednání bylo z výsledků zasahujících policistů zjištěno, že žalobce: „*[b]yl vyzván k podrobení se dechové zkoušce a byl poučen o sankcích v případě neuposlechnutí. Lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu i po poučení odmítl. [...] Svědek Malkovský po řádném poučení uvedl totožné informace jako první svědek [...]*“. V dalším odstavci pak žalovaný rekapituluje závěry prvostupňového rozhodnutí, kde se opětovně uvádí, že se žalobce odmítl podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Ačkoliv lze tedy s žalobcem částečně souhlasit, že vypořádání se s uplatněnou námitkou absence výzvy k podrobení se krevní zkoušce bylo ze strany žalovaného poněkud stručnější, nejedná se o pochybení, jež by zakládalo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Žalovaný totiž jednoznačně označil důkazní prameny a zjištění, z nichž při posouzení viny

vycházel správní orgán I. stupně, přičemž jelikož je shledal dostatečnými, nepovažoval za nutné úvahy prvoinstančního orgánu dále rozvíjet. Takovýto postup správní řád nevylučuje, podstatné je, že se žalovaný s námitkou žalobce zabýval, uvedl důvody, které svědčily o vině žalobce dle správního orgánu I. stupně a závěrem konstatoval, že na základě provedeného dokazování se skutkovým i právním hodnocením jemu podřízeného orgánu souhlasí.

V této souvislosti soud dále upozorňuje, že porušení povinnosti řidiče stanovené v ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, tedy povinnosti podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda je řidič ovlivněn alkoholem, a tím i naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, se žalobce dopustil již jen odmítnutím dechové zkoušky, což ani sám nezpochybňoval. I pakliže by jej tedy policisté skutečně opomněli vyzvat k odbornému lékařskému vyšetření (což však nebylo v řízení zjištěno), žalobcova odpovědnost za přestupek by byla přesto dána.

Závěrem nemůže soud pominout ani fakt, že se žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně odmítl zúčastnit ústního jednání, při němž měl možnost zasahující policisty s jejich tvrzením o výzvě k podrobení se lékařskému vyšetření konfrontovat – a to i přesto, že by sám využil svého práva nevypovídat v rámci účastnického výslechu. Pakliže se ale z ústního jednání bez vážného důvodu omluvil a stejně tak následně před vydáním prvoinstančního rozhodnutí nevyužil ani svého oprávnění seznámit se na výzvu správního orgánu s podklady pro vydání rozhodnutí, jde k jeho tíži, že se o skutečnosti týkající se průběhu šetření jeho přestupku dozvěděl až z rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Na základě uvedeného proto soud konstatuje, že námitka žalobce je nedůvodná.

V další námitce žalobce poukazoval na skutečnost, že správní orgán I. stupně rozhodl o jím uplatněné námitce podjatosti oprávněné úřední osoby opožděně, a nechal tak ústní jednání vést osobu potenciálně vyloučenou z rozhodování.

Dle ust. § 15 odst. 2 správního řádu provádějí úkony správního orgánu v řízení úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu.

Dle ust. § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.

Protože ve správním řízení existuje obecný zájem na tom, aby probíhalo objektivně a nestranně, předpokládá správní řád možnost vyloučit pro podjatost úřední osobu, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu. Nemusí se přitom vždy jednat pouze o oprávněnou úřední osobu pro dané řízení ve smyslu ust. § 15 správního řádu –

ust. § 14 umožňuje vyloučit pro podjatost každou úřední osobu, pokud jsou pro tento postup splněny uvedené předpoklady. Otázku podjatosti je buď možné řešit přímo na základě podnětu samotné úřední osoby (§ 14 odst. 3 správního řádu), nebo k námitce účastníka řízení (§ 14 odst. 2 správního řádu). O námitce je pak nadřízený úřední osoby povinen rozhodnout bezodkladně.

V daném případě, jak již soud konstatoval v rámci skutkových zjištění, z listin založených ve správním spisu vyplynulo, že dne 14.9.2015 bylo do datové schránky žalobce doručeno předvolání správního orgánu I. stupně k ústnímu jednání nařízenému na den 25.9.2015 v 9:00 hodin. Teprve dne 25.9.2015, a to v 7:44 hodin (tedy cca. 1:15 hodin před konáním ústního jednání), však na uvedené předvolání žalobce reagoval jednak omluvou, jednak uplatněním námitky podjatosti úřední osoby. K uvedenému soud hned na úvod konstatuje, že je otázkou, zda takto uplatněná námitka podjatosti byla ze strany žalobce učiněna bez zbytečného odkladu, jak vyžaduje ust. § 14 odst. 2 věty druhé správního řádu, jestliže mezi sdělením o nařízení termínu ústního jednání a jejím uplatněním uplynula lhůta 11 dnů, přičemž žalobce nikterak nedoložil, že by mu ve včasném tvrzení námitky bránily jakékoliv objektivní důvody. Přesto, jak ještě bude řečeno dále, se správní orgán I. stupně uvedenou otázkou věcně zabýval.

Z takto v podstatě bezprostředně před ústním jednáním vznesené námitky je nicméně i bez zohlednění její případné opožděnosti očividné, že byla ze strany žalobce uplatněna zcela účelově, a to i s přihlédnutím ke shora vymezeným, již na první pohled irelevantním důvodům podjatosti úřední osoby. Žalobce nemohl nikterak předpokládat, že by se jimi nadřízená úřední osoba mohla zabývat ještě před samotným ústním jednáním, které by navíc za tímto účelem muselo být nepochybně odročeno. Správnímu orgánu I. stupně proto nelze dávat za vinu, že o námitce rozhodl až po skončení ústního jednání, když je dokonce velmi pravděpodobné, že se o ní ani dříve nedozvěděl. Naopak je pak třeba vyzdvihnout, že tak učinil bezodkladně, jak stanoví ust. § 14 odst. 2 věty třetí správního řádu, a to ještě v den konání ústního jednání (tj. 25.9.2015).

K uvedenému soud dále doplňuje, že pro přezkoumání uvedené námitky je podstatný zejména fakt, že vydáním usnesení o námitce podjatosti se podjatost samotná od okamžiku tohoto rozhodnutí nezakládá ani neruší, neboť je ji nutno chápat jako stav, který v určitém správním řízení buď existuje, či nikoli. Rozhodnutí o něm tak má pouze deklaratorní charakter s účinky *ex tunc* (od svého počátku). Z toho je zřejmé, že pakliže nadřízený úřední osoby na základě námitky žalobce rozhodl, že Ing. J. B. podjatým není, znamená to zároveň, že jím v tomto řízení nikdy nebyl, nikoli, že jím přestal být až ode dne vydání usnesení ze dne 25.9.2015 (blíže k tomu srov. *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 73 – 85*).

Soud proto uzavírá, že ani rozhodnutí o námitce podjatosti učiněné až po provedení ústního jednání, ačkoliv byla ze strany žalobce fakticky uplatněna ještě před jeho začátkem, nemohlo vést ke zkrácení jeho procesních práv za situace, kdy závěr o ní vyslovil správní orgán I. stupně bezodkladně.

Dále se soud věnoval námitce, v níž žalobce tvrdil, že mu správní orgán I. stupně neoprávněně odmítl poskytnout informace podle informačního zákona spočívající v zaslání správního spisu, a namísto toho pouze uvedl, že jako účastník řízení má právo do spisu nahlédnout dle ust. § 38 odst. 4 správního řádu.

Uvedenou námitku nicméně není možné v tomto řízení přezkoumat. I při odhlédnutí od níže učiněných závěrů totiž musí soud konstatovat, že pro její uplatnění žalobce dosud nevyčerpal veškeré opravné prostředky, jak vyžaduje ust. § 5 s.ř.s. ve spojení s ust. § 15 a § 16 informačního zákona, dle nichž platí, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o jejím odmítnutí. Proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání, o němž nadřízený orgán rozhodne do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Přezkum neposkytnutí informace ve správním soudnictví by byl proto možný pouze tehdy, pokud by žalobce postupoval v souladu s právní úpravou a vůči neposkytnutí informace správním orgánem I. stupně brojil odvoláním.

I přes uvedené se nicméně soud nad rámec posuzovaného k námitce žalobce stručně vyjádří:

Dle ust. § 38 odst. 1 věty první správního řádu mají účastníci a jejich zástupci právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci.

Dle odst. 4 citovaného ustanovení je s právem nahlížet do spisu spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části.

Jak vyplývá ze shora citované úpravy, ust. § 38 odst. 4 stanoví právo účastníka požadovat od správního orgánu pořízení kopií spisů nebo jeho části. Již jen z toho je tedy zřejmé, že se v daném případě režim informačního zákona neuplatní, neboť to vylučuje ust. § 2 odst. 3 informačního zákona, dle něhož se citovaný zákon nevztahuje na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací. Správní orgán I. stupně tedy nemohl žádosti žalobce o poskytnutí informací v tomto smyslu vyhovět, neboť správní řád obsahuje vlastní úpravu pořízení kopie spisu, již žalobce požadoval.

Jestliže pak žalobce ve svých přípisech citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu, zejména ze dne 27.1.2004, č.j. 5 A 158/2001-100 a ze dne 13.12.2006, č.j. 5 As 3/2006-70, soud konstatuje, že se obě citovaná rozhodnutí týkají podpůrného užití informačního zákona ve vztahu k předchozí úpravě nahlížení do spisu inkorporované do dnes již neplatného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, jenž v ust. § 23 skutečně právo na pořízení kopie spisu neupravoval. Aktuálně platné ust. § 38 odst. 4 ale další práva spojená s nahlížením do spisu zná, proto aplikace informačního zákona není na místě. Námitka žalobce je tudíž nedůvodná.

Ve své závěrečném žalobním bodu žalobce namítal nesprávné vedení správního spisu, zejména číslování listů, dále určení data, kdy do něj byly vloženy, a chybějící svázání, což dle něj poskytuje prostor pro manipulaci.

Dle ust. § 17 odst. 1 správního řádu se v každé věci zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.

Požadavek na řádné vedení spisu ve správním řízení je stanoven jednak shora citovaným ust. § 17 správního řádu, jednak zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové

službě a jeho prováděcí vyhláškou č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby. Současně byl tento požadavek i opakovaně vysloven judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ten např. v rozsudku ze dne 18.12.2013, č.j. 6 As 81/2013-56 (dostupném na www.nssoud.cz), uvedl, že nemůže-li správní orgán vzhledem k porušení zásady spisového pořádku, resp. zásady řádného vedení spisu prokázat, že spis již dále nebyl doplňován o další podklady, k nimž nebylo účastníku umožněno se vyjádřit, jde tato skutečnost k tíži správního orgánu. Shodně v jiném rozsudku ze dne 2.7.2015, č.j. 9 As 37/2015-36 (dostupném na www.nssoud.cz), Nejvyšší soud konstatoval, že: „*předně zdůrazňuje, že spisová dokumentace předložená stěžovatelem nebyla řádně vedená ani žurnalizovaná. Spisový přehled ani spis nemají skutečnou vypovídací hodnotu, protože jednotlivé písemnosti nejsou řádně číslovány, nebyly seřazeny chronologicky za sebou, prolínaly se s fotokopii ze spisu správního orgánu prvního stupně. Součástí spisu jsou i písemnosti, které spisový přehled vůbec neobsahuje.*“ Konečně Vrchní soud v Praze vyjádřil v usnesení ze dne 10.1.1997, sp.zn. 6 A 401/96, názor, že nesourodá změť písemností správního úřadu vztahujících se k věci, která není utříděna (podle hlediska věcného, chronologického, podle toho, zda pocházejí od soudu, správního orgánu nebo účastníka řízení, ani jinak), není správním spisem. Takový svazek listin se vrátí jeho původci, aby cestou spisové rekonstrukce v součinnosti s účastníkem původního řízení z něj utvořil správní spis.

Z uvedených judikатурních závěrů je zřejmé, že v případě nesprávného vedení spisu mohou vzniknout pochybnosti i o náležitém vedení celého správního řízení. Jak nicméně soud zjistil, správní spis vedený správním orgánem I. stupně splňuje veškeré požadavky stanovené právními předpisy – v souladu s ust. § 17 odst. 1 správního řádu obsahuje spisovou značku i soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy; čísla jednací jednotlivých listin disponují označením ve vzestupné číselné řadě, čísla listů jsou sice nadepsána obyčejnou tužkou (což však žádný předpis nevylučuje), avšak s chronologickým řazením. Je pravdou, že spis není svázán, tento požadavek ale opět žádný předpis nestanoví.

Soud je tedy toho názoru, že námitka žalobce týkající se nesprávného vedení spisu je nepřipadná. Stejně tak ani žádné skutečnosti nenasvědčují tomu, že by se spisem bylo ze strany správního orgánu I. stupně jakkoliv manipulováno. Pokud žalobce konkrétně poukazoval na možné antedatování usnesení o námitce podjatosti ze dne 25.9.2015 založené na č.l. 18, není zřejmé, s ohledem na jaká fakta tento svůj názor zastává.

S ohledem na uvedené nepovažuje soud ani tuto námitku za důvodnou.

Po zhodnocení veškerých námitek, jak byly vymezeny shora, soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 16. října 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
G. Z.